

Но преди да разберем какво се случи след като съпрузите Годхънт отвориха саркофага трябва да покажем какво се случи междувременно на едно далечно място - Уест Порт и по-скоро централната зала, в която за същия този късен следобед бе обявен тазгодишния комик-кон.

Брейди и Ферди, забързани, все пак успяха да влязат в West Port Hall тъкмо навреме. Разбира се, в обкръжението на толкова много потенциални почитатели младият американски принц с известна трудност се насочи към съблекалните, предвидени за хора, желаещи да си докарат някакъв различен външен вид за косплей частта от събитието. За радост въпросните съблекални бяха подходящи за популярна личност - напълно затворени отвсякъде кабинки.

Докато неговият приятел със синя кръв се опитваше възможно най-бързо да стане пълноценна част от събитието, Брейди си проправи път измежду многото други хора с и без интересни костюми. С поглед той започна да търси своите приятели Кейлъб и Дайами, но попадна на нещо доста по-неочаквано, което го накара да се ококори.

Сред присъстващите имаше три хубави млади дами, които не се бяха облекли като герой от любим комикс или филмова поредица, въпреки което наблюдаваха с интерес сцената, на която тъкмо се беше качил популярния английски тийн актьор Джак Колдейл, наскоро придобил популярност покрай ролята си в междупланетарния сериал "Владенията на Стуон". Въпросната поредица за древната история на Стуон, първият владетел на мирната извънземна раса на *стуоните*, и до днес носеща неговото име, бе станала толкова на шумяла, че бе очаквано момчето, изпълняващо младежката версия на въпросния герой, да се превърне в сензация - и то не само сред хората. В момента около сцената имаше стотици фенове, на някои от които си им личеше, че не бяха маскирани, а действително носеха естествените си стуонски черти по себе си, сред които най-отличаващата от човешката, безспорно, беше нетипичното сърце, което буквално можеше да се види зад прозрачна преграда в гърдите им.

Но сега да се върнем към трите човешки момичета, които Брейди забеляза (за извънземните и в бъдеще ще имаме доста възможности да се заговорим).

- Савана! - макар и едната от тях да беше негова роднина, младият мъж нямаше как да не остане най-изненадан от присъствието на тази, чието име бе възкликнал току-що.

Щом го чу да се обръща към нея, тийнейджърката трепна. С грейнал поглед погледна към него, а същото сториха и приятелките ѝ Джени и Ванеса. И трите пристъпиха към момчето.

- Ехе... Брейди, изглеждаш като истински супергерой! - отбеляза ведро братовчедка му.

- Благодаря, но... не знаех, че и вие се интересувате от такива събития - каза Тийнейджърът.

- Обичаме да сме непредвидими, което винаги е било една от най-ярките ни черти - каза широко усмихнатата Савана, която не спираше да изпива момчето с поглед. С този свой буквално супергеройски вид той още повече разгорещаваше чувствата у нея, която тя

вече не се опитваше да потиска, макар и още да знаеше, че изглеждаха абсурдни. - И щом разбрахме за това събитие... просто решихме да дойдем да видим за какво иде реч. Пък и самият Джак Колдейл присъства.

Между погледите на нея и Брейди се осъществи някакъв контакт, който момичето така и не прекъсна като за да погледне към другият им връстник на сцената, за когото бе споменала. Но пък друго нещо ненадейно застана между тях двамата - буквално.

- Хей... Брейди! - с ведрото си възклицание, друга млада ненадейно се появи от някъде и застана пред младият Ейбрамс. - Най-накрая се намерихме!

Хейдън, новата съученичка на всички тях, изглеждаше доста позитивно настроена да го види отново, след като в по-ранните часове той и някои други от класа им се бяха сблизихли доста с нея из стаите и коридорите на училището. А докато смрачения поглед на Савана, който тя метна на новопоявилата се, подсказваше нейните съвсем не толкова позитивни чувства към нея, отстрани път си проправиха и другите младежи, за които става въпрос - Кейлъб, Дайами, Хоуп и Харисън. Единствено Одри все още не беше пристигнала, тъй като ѝ се бе наложило да посети друго място преди това.

Първите двама от въпросните бяха облечени като викинги - в тон със същия онзи сериал "Повикът на викингския рог", от който дори принцът на този щат се бе вдъхновил за своя днешен външен вид. Влюбените пък, в тон с романтичната си натура, носеха доста интересни дрехи като от Средновековието, с някои крайно нетипични футуристични компоненти по тях - това всъщност бяха визиите на двамата главни герой от огромния филмов хит в бокс офиса напоследък, Лорелай и Чък, които представляваха нещо като съвременна версия на Снежанка и нейния Принц. Единствена Хейдън не носеше никакви специални дрехи, тъй като не бе имала много време да се подготви, а и на този етап все още не се чувстваше достатъчно привлечена от косплей културата, за да си избере някой конкретен образ за имитация. Въпреки което нейният чар бе все така неоспорим както в първия момент, в който бе влязла в часа по физика по-рано същия ден.

- Хейдън... - Брейди несъмнено бе сред заплепените от нейната хубост момчета. Той я изгледа ентусиазирано от горе до долу и възкликна - Радвам се, че се съгласи да дойдеш! Много си хубава!

- Е... след като няма да съм с визия на някоя популярна героиня, реших поне да съм в малко по-изискан вид от стандартния училищен - отбеляза засмяна тя.

- На което аз ѝ казах, че не е необходимо да се гласи много, за да бъде винаги тази сияйна красота на преден план! - допълни Кейлъб, позволявайки си да потупа новата им съученичка по рамото.

Тя му се усмихна с признателност, след което си пое въздух и попита:

- Е, а сега, като едни опитни комик-кон фенове, ще разведете ли мен, неориентираната тийнейджърка, из чудния свят на поп културата? Не че е нужно да съм запозната с всичко, за да разпознавам някои безумно нашумели напоследък лица...

При последните си думи тя погледна на сцената, където Джак Колдейл тъкмо отговаряше на въпросите на фенове.

- Разбира се! - отвърна с охота Брейди и, след като метна един последен трепетен поглед на Савана, даде знак на Хейдън да го последва. - Нека първо да минем през щанда, на който продават сувенири на истинския ни тукашен пазител Е-Рей Мен... Не съм забравил, че ни каза, че проявяваш интерес към него!

Момичето кимна и, все така с неприкрит ентузиазъм, тръгна с него. Харисън и Хоуп също ги последваха, а другите и другите двама тийнейджъри от компанията им сториха същото, макар и малко по-назад от останалите. Всичко това - пред погледа на все така намръщената, недоволна от развитието на нещата Савана.

- Хей, хайде да отидем по-близо до сцената! - предложи тогава Джени и погледна към въпросната посока в захлас. - Копнея от желание да задам някой въпрос на Джак! Гледайте го само колко е сладък!

- Вие отивайте... Аз имам нужда да си взема малко въздух - каза Ванеса и, усмихвайки се леко на приятелките си, тръгна нанякъде без дори да дочака отговора им.

- И аз ще дойда след малко - каза Савана на Джени, но без да откъсва погледа си от отдалечаващия се Брейди, който все още можеше да се забележи измежду всички онези преминаващи хора и извънземни наоколо.

- Сав, всичко добре ли е? - реши да я попита другото момиче. - Изглеждаш някак... Отнесена...

Приятелката ѝ не отговори веднага. Защото точно в този миг съзнанието ѝ бе осенено от една идея, която накара погледа ѝ да проблесне. Все така съзерцавайки Брейди и неприятното на Савана ново момиче, с което той се сближаваше мажоретката докара на лицето си тънка усмивка.

- Не ме мисли. *Ще бъда* добре - отговори тихо тя и, дарявайки другото момиче с един единствен подсмиянат поглед, тръгна нанякъде.

Джени, объркана, сви рамене, след което въздъхна и се извърна на другата страна, проправяйки си път до сцената.

Но преди да се върнем към събитията, които последваха около тях, ще отделим време на други две важни навързани сцени.

Както вече споменахме, Кейлъб и Дайами, макар и последвали останалите от своята група, бяха изостанали значително зад тях. Причината бе, че младият индианец реши да зададе на своя най-добър приятел въпрос, за който усещаше, че той вероятно нямаше да иска да достигне до ушите на другите:

- Е, добре... Сега вече можеш да ми признаеш! Само така ли ми се струва или най-накрая се появи момичето, което може да ти помогне да продължиш напред след Кая!

Кейлъб се сепна. Погледна колебливо към своя приятел, а по изражението му си пролича, че предположението на другия младеж бе успяло да го докосне. Въпреки това се направи на недоразбрал:

- Не съм сигурен за... какво говориш...

- А аз не съм сигурен защо след толкова години на неизменна дружба помежду ни подценяваш възможността да *усещам преди всички други* някои твои неопровержими трепети - Дайами се ухили широко. - Виждаше се още, когато Хейдън влезе в стаята сутринта. А и после, когато уж по между другото се сети, че можем да я поканим с нас тук. Да не говорим, че откакто сме се срещнали с нея на това място постоянно грееш докато си някъде около нея!

- Какво!? Не! Аз...

И тук зацikli опита му да се възпротиви дори на собствените си чувства. Защото ненадейно неговият най-добър приятел бе засегнал тема, която бе отключила възможността у Кейлъб *да осъзнае*, че те действително бяха там.

- Аз... сега се замислям, че... че... уау, може би си прав! Харесвам Хейдън! Харесвам друго момиче след Кая!

- Харесваш друго момиче след Кая!? - внезапно друг момчешки глас се чу отстрани и този път накара и двамата им да се сепнат.

Но гласът съвсем не бе непознат, затова само след миг Кейлъб и Дайами ведро се обърнаха към своя стар приятел Фердинанд Джонсън.

- Ферди, здрасти! - възкликна младият Годхънт и отиде да го прегърне. - Изглеждаш супер като Хералд!

- Благодаря, и твоята визия е жестока! Твоята също, Дайами! Е, вярно, че на вас двамата не ви се налага *чак толкова* да се скриете, че една маскировка като тази на викинга Хералд в зала с още няколко Хералд-овци да е добре дошла! - изричайки това, той забеляза с периферното си зрение няколко момичета, които се задаваха насам, потенциално разпознали принца в него. Затова хвана приятелите си за ръцете и ги задържа бързо напред с думите. - Както и да е, нека не се разсейваме твърде много от голямата новина! Наистина ли вече си падаш по друго момиче?

- Ако още веднъж го повториш с толкова висок тон може и да достигне до нея - Кейлъб, към когото бяха отправени последните думи, си позволи да внесе закачлива саркастична нотка.

- Охо, значи тя е тук?

- Да, и съвсем скоро ще се запознаеш с нея - отговори вместо най-добрия си приятел все така ухиления Дайами. Ненадейно обаче погледът му попадна върху нещо или по-скоро някой, което го накара да запримира. - Знаете ли, защо не отидете при тях, на щанда на Е-Рей Мен, а аз междувременно ще отида да ни взема нещо за пиене?

Другите две момчета кимнаха и продължиха напред - както по пътя си измежду хора и извънземни, така и сред разясненията от страна на Кейлъб за новата му тръпка.

Дайами, от своя страна, се насочи по посока на едно затънтено местенце иззад щандовете, където току-що бе забелязал да се шмугва едно познато му момиче. Тя беше негова съученичка, с която не беше близък, даже почти не си бе разменяли никакви думи, но сега, когато я виждаше в такъв вид, благородният индианец нямаше как да остане безразличен.

Това беше Ванеса. Която плачеше.

Щом забеляза, че не беше сама зад въпросния щанд обаче, тя побърза да си изтрие сълзите и да се опита да си върне видът на момиче с приповдигнато настроение.

- Дайами! Здравсти, как си!

Но изражението на момчето изглеждаше сериозно. Той отиде до нея и се настани на същата прикрита пейка, на която вече бе седнала и тя.

- Не е нужно да прикриваш, Ванеса. Видях, че плачеш и затова дойдох да проверя какво има. Добре ли си?

Тя го погледна в очите със своят мокър, натежал поглед, изпълнен както с признателност спрямо неговата загриженост, така и с неспособност повече да съдържа чувствата в себе си. Разплака се отново.

- Не, не съм добре... - поклати глава тя. - Дори не знам защо се съгласих на тъпото предложение на Савана отново да дойдем в тази зала.

Чак сега Дайами схвана - или поне си мислеше, че е схванал. Той прокара ръка през рамото на момичето и изрече:

- Трябваше да се досетя. Разбирам те. И аз и другите изпитвахме колебание дали идваме пак тук след... онзи неприятен случай...

- Не, не, не говоря за това - започна да клати глава тъмнокожата красавица. - Имам предвид, че... да, и това е причина тази зала да не ми е много приятна, но... всъщност говорех за нещо друго, в личен план, което изживях тук в същия онзи ден - Ванеса се почуди дали да сподели с момчето терзанията си, но желанието все пак да ги сподели с *някого* накрая надделя - Всъщност се случи буквално в минутите преди Тайен и детектив Карсън да изчезнат, затова и ми трябваше известно време за да схвана какво точно бе предизвикало всеобщата суматоха. Бях твърде обгърната от горчивината, породена от... разочарованието. Ах, Дайами... не знаеш колко много бях хлътнала по Лойд...

- Лойд Терънс? - присви една вежда индианеца. - Харесвала си подобен гадняр?

- Да... Разбира се, говоря за дните преди да видя какво е способен да причини на добри момчета като Брейди. Те ми отвориха очите за него... също както ми ги отвори онова, което той причини на мен предишния път, когато бяхме дошли в същата тази зала. Аз и той бяхме започнали да излизаме... и си мислех, че сме се сблизихи достатъчно, за да бъде връзката ни сериозна. Но точно в онзи ден неговият инстинкт на необуздан мъж разруши всичко. Той не само, че се пробва да се забие с друго момиче на онова изложение, ами по-рано днес разбрах, че в същия онзи ден е използвал и самата нея за своя изгода - защото е искал да си го върне на брат й за някаква стара тяхна вражда. Още в онзи ден, в минутите и дори секундите преди изчезването, хванах Лойд да я целува зад подобен щанд в другия край на залата, оплитайки и нея в интригата, която целеше само и единствено неговата собствена изгода. Между нас всичко приключи, но ето че по-рано днес същото това момиче се свърза с мен да ми се оплаче, че заради машинациите на Лойд и близостта, която тя е допуснала той да има с нейното семейство, брат й е бил арестуван за притежание на незаконни наркотици. Натопил го е, Дайами! Онзи нещастник е ми натопил брата на момичето, с което ми изневери!

- Винаги съм си знаел, че е подъл, но всеки следващ случай успява да ме изненадва отново и отново - каза Дайами със своят собствен смрачен поглед.

- Сега поне вече разбираш защо ми е трудно да съм отново на това място... където тогава започна всичко - промълви Ванеса и отдели тежка въздишка. - Но не исках да развалям доброто настроение на момичетата, които бяха твърдо решили да дойдем на комик-кона - на тях не си им споделяла за целия този случай, те знаят само че с Лойд сме разделени.

- Но сподели... на мен? - отвърна с лек трепет Дайами, гледайки с известна изненада хубавата си съученичка в очите.

И тя вдигна своят все още мокър поглед към неговия. И му се усмихна леко, с приятното чувство, което топлината на неговата подкрепа пораждаше у нея.

- Да... Нещо у теб ме накара да ти имам доверие...

Продължиха да се гледат, а в следващите минути и да разговарят - по тази и по други теми, за които се оказа, че имат общи интереси...

Недалеч оттук, приятелите на Дайами - Брейди, Кейлъб, Харисън, Хоуп, Ферди и най-новото попълнение в тяхната компания, Хейдън, вече се намираха при обширния щанд, предлагащ всевъзможни материали, обвързани с действителния супергерой, който от години бдеше над Уест Порт - Е-Рей Мен. Очаквано, тук косплей феновете на

въпросния мъж, облечени като него, бяха най-много на брой - също както и интереса към закупуване на специалните фигурки, книги, дрехи, тетрадки и какви ли не други неща с лика на привлекателния атлетичен русокос мъж с оранжеви костюм и маска.

Неприкрито беше и желанието на Хейдън да си закупи някой от тези материали. За тази цел, докато другите нейни съученици провеждаха някои разпалени разговори с продавачите, които, също като тях, бяха запалени фенове на комик-кон културата и някои дори също бяха облечени като Е-Рей Мен, реши да поразгледа всички предложения надолу по издължения щанд. Доста неща привлякоха окото ѝ и вероятно тя щеше да се спре на някое от тях ако ненадейно момичето не бе заговорена от друга една млада дама от своя клас:

- Повлякоха те и теб в тази мания значи?

Хейдън погледна настрани, към Савана, която бе изрекла това шеговито, но нещо в изражението ѝ подсказваше колко сериозна бе тя междувременно.

- Ами... не е трудно - отговори подсмихната другата тийнейджърка. - Независимо дали сме отдадени на популярната култура или не, тя ежедневно обгражда нашето поколение отвсякъде... Както е било и с предишните поколения, разбира се.

- Е, да... Като с най-добрия приятел на Джоел, бащата на Брейди... което създаде дразга между поколенията... - прошепна Савана и приведе надолу глава с някаква тъга.

- Дразга между Брейди и... най-добрият приятел на баща му? - почуди се Хейдън. Мажоретката въздъхна. Поклати глава и изрече:

- Съжалявам, не е моя работа да говоря за това, но... си мислех, че може и да са ти казали вече... Но всъщност е логично да не са - все пак се опитват да те придърпат към компанията си и да ти разкрият подобно смущаващо нещо още от първия ден... би им вкарало автогол...

- За какво говориш, не разбирам? - Хейдън почувства тревога да се надига у нея. Следващите думи на Савана напълно я шокираха:

- Ех... Не ми се иска да изглеждам като клюкарка, но... щом така или иначе вече разчовърках интереса ти... - тя се приближи крачка към нея и снижи леко тона си - Аз самата го разбрах съвсем наскоро, но преди Брейди и баща му да се завърнат в Уест Порт, са имали... много деликатен случай в Сан Франциско, където бяха живели за няколко години преди това. Случило се е по време на туристическа обиколка на двама им до затвора Алкатраз, на която е дошъл и въпросният най-добър приятел на Джоел. По онова време Брейди още е бил само на дванадесет години и е бил в една от възможно най-силните си фази на поклонничество пред поп културата и конкретно комиксите. И говоря за фаза надминаваща границите на нормалното. А въпросният мъж, който навремето също е бил твърде запален по тях, се е опитал да повлияе позитивно на Брейди така, че той да излезе от изкуствения свят, който е започнал да си създава покрай тях - всъщност именно с такава цел Джоел често е срещал сина си с най-добрия си приятел, вярвайки че втория ще успее да му помогне във възпитанието на момчето в това отношение преди нещата да са излезли твърде много извън контрол. Уви, по онова време състоянието на Брейди е било твърде буйно... и под 'буйно' имам предвид - откровено агресивно. Това е довело до лют спор между него и въпросния мъж тъкмо когато по едно време Джоел ги е оставил двамата сами, а той самия е отишъл да купи сувенири. Брейди до такава степен се е

разлютил в нежеланието си да приеме дружелюбните съвети, че му е причерняло и е избухнал мъжа в една от килиите, а после е затръшнал вратата зад него и я е заключил.

- О, не... - Хейдън имаше чувството, че ще припадне. Сърцето й туптеше силно, а изцъкленият й поглед, до този момент загледан в Савана, сега се извърна към въпросното момче, което обсъждаха и което понастоящем тъкмо заплащаше за колекционерската монета с lika на Е-Рей Мен, която си бе избрал. - Аз... Не мога да повярвам... Брейди... той не изглежда такъв!

- И като беше малък още повече не изглеждаше... - въздъхна Савана. - Но когато се завърна от Сан Франциско просто вече не беше същото момче, което помня от детството си... Доколкото разбрах баща му се е погрижил да му достави възможно най-добрата помощ, за да се излекуват отклоненията, нараснали в ранните години на Брейди - и, както виждаме, има някакъв ефект - но... не знам... аз лично вече не бих могла да гледам на него по същия начин. Понякога като си говорим имам чувството че ме гледа с безумен поглед - както вероятно е гледал същия онзи човек преди да агресира срещу него... - тук Савана забеляза, че момчето, което обсъждаха, вече се доближаваше насам, затова побърза да каже - Моля те, не казвай на него или на някой от другите какво ти споделих. Наистина, не ми се иска да изляза клюкарката и по някакъв начин да предизвикам яростта на Брейди... Рече това възможно най-чувствено, сетне се завъртя и с едно бързо движение отиде някъде отстрани на щанда.

Секунди по-късно, широко усмихнатия Брейди се доближи до Хейдън с ентузиазирани думи:

- Е, хареса ли си нещо? Гледай каква монета си взех аз! Поп културата е нещо супер маниашко!

Не предполагаше по какъв начин неволно подпомагаше казаното от Савана току-що. Но пък забеляза, че Хейдън изглеждаше пребледняла.

- Ей... всичко наред ли е? - загрижи се момчето и понечи да сложи ръка на едното й рамо, но тогава тийнейджърката се отдръпна като опарена, изгледа го с несигурен поглед и отвърна:

- Аз... се сетих, че имам важна работа вкъщи... Ще трябва да си тръгвам... Горчивината, която се забеляза в нейния поглед, се стори необяснима на Брейди. А самата Хейдън не желаше да изглежда така, но емоциите от разбраното току-що бяха твърде пресни, за да може да ги контролира - затова и още сега тя се извърна на другата страна и тръгна към изхода, пред изумения поглед на момчето, а и на друг един младеж от техния клас, който отдалеч забеляза, че си тръгва и затова се доближи до своя племенник.

- Хей, къде отива тя? - попита го.

- Отива си... вкъщи... - отговори несигурно Брейди. - Сетила се, че има нещо за вършене. Но... изглеждаше някак... изненадващо дистанцирана...

Кейлъб въздъхна и поклати глава.

- Нова е в града и в нашата група. Може би всичко й идва твърде бързо и не трябва да я притискаме.

- Да... може би... - прошепна тихо другото момче докато и двамата гледаха към посоката, в която сред множеството присъстващи се бе изгубила Хейдън. Кейлъб се извърна на другата страна и отиде обратно към щанда, но Брейди, все още не съвсем сигурен как да възприема държанието на момичето току-що, си позволи да се

подпре замислен при ъгловата стена в края на същия този щанд. Съвсем не беше подготвен за това, което щеше да му се случи - и за което всъщност бе копнял неведнъж в живота си.

Савана, до този момент прикрита встрани на същия този щанд и наблюдаваща с доволна усмивка последиците от тревожния ѝ разказ към Хейдън, отведнъж придърпа момчето със себе си. Докато Брейди се осъзнае, гърбът му бе опрян на стената в притъмнената зона встрани на щанда, а лицето на момичето, по което беше луд още от ранните си години, бе само на сантиметри от него.

- Не мога... Съжалявам, опитах се да потуша тези чувства, но... искам те, Брейди! Искам те! - възкликна чувствено тя, след което доближи максимално лицето си до неговото.

Устните им първо се докоснаха леко, а после се потопиха едни в други с пламът на силни, споделени чувства.

Брейди не можеше да повярва, че това се случваше. Че самата Савана Гордън бе направила решителната крачка към сближаването им като нещо повече от познати! В този момент младежът от раз забрави за всичко и всеки, включително и за горчивината, която изпитваше спрямо това момиче след случая с Лойд Терънс. Да бъде притиснат в нея и да се отдава на дългоочакваната им целувка просто бе твърде сладко, опияняващо, магическо...

Докато светлините из залата изведнъж не премигаха и из нея не започнаха да се разнасят викове - убийствено познати викове, които смразиха кръвта и на двамата и ги накараха рязко да погледнат по посоката им.

Там, при сцената, отново бе настанал хаос. А причината бе, че същото това място за втори път ставаше свидетел на нещо, което всички се бяха надявали, че щеше да си остане единичен случай...

Младежът от сцената - Джак Колдейл, ненадейно се бе пренесъл в публиката сред първото премигване. Но ако при Тайен Ачак това бе довело до вълна от екстаз на някои от феновете му, то спрямо актьорът тази реакция бе значително по-слаба, защото всички наоколо с уплах мигом осъзнаха какво се случваше *отново*.

Този път вторият въвличен в повтарящият се потресаващ случай, беше именно една от фенките му в публиката, която ние дори познаваме - Джени. Докато съумее да се осъзнае, тя изведнъж вече се намираше не сред почитателите на младата филмова сензация, а на неговото собствено място, на самата сцена. Одри, която току-що бе пристигнала на събитието и случайно бе минала покрай сцената в търсенето на приятелите си, ненадейно се превърна в третата жертва на необяснимата смяна на местата като за миг се телепотрира на досегашното място на Джени.

Джак Колдейл, понастоящем озовал се именно на мястото на Одри, понечи да реагира, но точно тогава осветлението премига отново и той вече се намираше на предишното място на Джени, а другата тийнейджърка - на сцената. Още по време на първите викове на заобикалящите ги, и на тримата им се бе искало да можеха да свържат поне няколко думи в нещо логично - а сега реално отвориха устите си и издадоха първите си гърлени звуци... но третото премигване не им даде шанса да довършат.

Третото премигване, както и предния път, бе последното... но този път последствията от него бяха дори още по-лоши. Защото в случая този необясним процес не бе накарал двама души да изчезнат, а... трима.

И Джени, и Одри, и Джак Колдейл вече не се намираха в тази зала...

... а в същите тези стотни от секундата и Трой и Селесте Годхънт, огрени от студена, синя светлина и изпълнени с тягостното чувство, което спонтанно докара в душите им, също вече не се намираха в онази малка подземна зала в Египет...

Повлечени към сърцевината на саркофага, който току-що бяха отворили и който ги бе погълнал по подобие на онзи от Уест Порт, те двамата изведнъж затвориха рязко очите си, а щом ги отвориха се озоваха на друго място. Друго, много по-мразовито място, което ги накара да се разтреперят не само от неприятното вълнение, а и от студът, който обгърна телата им... Студ като от... Антарктида...

Дори не беше нужно Селесте и Трой да поглеждат мястото, на което току-що бяха стъпили, за да разберат, че то представляваше... последния саркофаг. Но така или иначе сега друго нещо неизменно бе привлякло погледите им - други двама влюбени, които, също като Тифани и Питър предния път, сега се намираха пред тях и ги гледаха... Но този път не с озадачени погледи, а със сбърчени чела и очи, изпълнени с жал.

Добре е да вметнем, че същите бяха обвързани и с предишната подобна телепортация на двамата по-млади, но този път Трой и Селесте не се натъкнаха на *видение* с тях, а на *самите тях*.

- Бабо!? Дядо!? - Трой дори не се усети как устните му отделиха този вик докато неговите собствени очи не можеха да се откъснат от по-зрелите, макар и също младолики, мъж и жена, които сега се намираха пред него и Селесте.

Георги и Аврил Годхънт. Той - висок и хубав, с къса коса и набола брада. Тя - прелестна красавица с дълги, руси коси. И двамата - с инак чаровни сини погледи, които сега излъчваха само и единствено... тревога.

- О, не... - жената от двамата първа прошепна нещо, слагайки ръце при биещото си сърце. - О, не, не! Процесът е бил завършен! Интригата на нищо подозиращия е била реализирана! Този път тя *успя* да прати *и двама* ви тук...

- Което значи, че той... - прошепна Георги, споглеждайки се натъжено с любимата си докато другата двойка съпрузи ги бяха зяпнали, загубили ума и дума. - Той, вече изпълнил плана си, се е върнал... *там*...

Представата на него и жена му за това, за което говореха, поразително отговаряше на истинската картина, която по същото това време можеше да се забележи там, при отворения саркофаг в онази подземна зала в Египет.

Там вече не се намираха Селесте и Трой Годхънт - те понастоящем се бяха пренесли на онова мразовито кътче от планетата. А на досегашното им място току-що се бе появил един висок, галантен мъж, облечен в черна роба с качулка, прикриваща частично лицето му.

Но дори качулката и мрака на това място не бяха способни да прикрият чистото зло, което още в първия миг се отличи по тънката му усмивка и проблясък в червените му очи. Също и в думите, прошепнати неговия тих, някак механично студен глас, който би се сторил безумно познат на Трой и Селесте ако можеха да го чуят сега:

- Минало... настояще... бъдеще... Те са тук... И аз съм тук... А онези, които тъй дълго ми пречеа да надделея... те най-накрая са *там*.